

Mačeha.

Novela. Spisala *Paulina Pajkova*.

(Dalje.)

III.

Leto je preteklo po inspektorjevej smrti. Slutnja rajnega inspektorja se je izpolnila; menil je namreč, da je Eufemiji in Elzi, ker se med seboj cenite, pri njunih ugodnih materijalnih razmerah zagotovljeno zadovoljno življenje. Mirno so njima dnevi tekli. Ker je Eufemija žalovala po soprogu, Elza pa po očetu, prebile so celo leto brez vsega posvetnega hrupa, zá-se živéč, samó občevaje z bolj domačimi znanci. Zató pa ste se bolj druga druge oklenole in prejšnje njuno prijateljstvo je čez leto še ožje postalo. —

Eufemija je ostala Elzi to, kar je prej bila. Niti v besedah niti v dejanji jej nikdar ni kazala, da ima kakošno oblast do nje. Bila je srečna, da jej je Elza udana, in da se dá kakor prej od nje voditi. Več ni zahtevala. —

Elza jo je klicala „Eufemijo“ kakor prej, izpustivši naslov „gospodična“. In samó kedar je želela od Eufemije kaj posebnega, imenovala jo je ljubkovaje: moja mlada mamá. —

Dekan ni nehal Boga zahvaljevati, da so razmere tako ugodne med Eufemijo in njegovo vnukinjo. Sprevidel je bil tudi, da ni bila misel rajnega brata, poročiti se na smrtnej postelji z Eufemijo, ravno takó napačna, kakor se mu je v prvem trenutku dozdevalo. —

Bil je prijazen poletni dan. Eufemija in Elza ste slekli prvokrat črno obleko in jo zamenili s sivkasto, kar je značilo, da še njuno žalovanje ni nehalo. —

Elza sedi pri mizi in hlastno nekaj v miznici med svojimi neurejenimi stvarmi premetuje.

Eufemija stoji pri oknu in nemirno gleda na visoki stolp crkve, ki jej stoji nasproti, a njeno okó se pri tem večkrat ustavlja na kazalci stolpne ure. —

Eufemija je bila sympatična oseba. Ne da bi bila kdaj veljala za lepotico, delala je vendar na vsakega, ki jo je poznal, nepozabljiv ter ugoden utis. In tudi zdaj ko je že imela za seboj mladostni cvet, kajti dopolnila je ravno svoje trideseto leto, ni je še zapustila nekdanja mi-kavnost. Visoka rast, plemeniti izraz njenega obraza, resno-nežno nje obnašanje, to so bile glavne lastnosti njene osebe. A nje največi čar je bil globoki pogled. Njeno temno-modro okó gledalo je takó otožno-milo izpod dolgih trepalnic, da kdor je enkrat občutil milobo teh očij, moral

se je nehoté vprašati: Kakó je mogoče, da je Eufemija do zdaj samica. In sklenol bi bil svoje vprašanje s tajno mislijo, da je Eufemijino srce gotovo gomila kakšne za njo osodepolne skrivnosti. —

Eufemija potegne iz žepa pismo in poreče nekako boječe: Elza, danes dobive obisk, ali prav za prav ti ga dobiš, ker je tebi namenjen. —

Elza privzdigne takoj glavo in pravi malomarno: Jaz obisk? — Od koga neki? — Pa kakor vidim, imate tu neko pismo. Ali je menda v njem poročilo o mojem o b i s k u? — In poudarjajoč zadnjo besedo gledala je na pismo, katero je Eufemija v roki obračala. —

Ali moreš uganiti, čegavo je to pismo? reče Eufemija nekoliko v zadregi. —

Ali menite, da me je sveti duh razsvetlil, da bi to vedela? reče Elza s posmehom. —

Inženir Piber ima s teboj nekaj važnega govoriti, pravi resno Eufemija. Prosil me je pismeno dovoljenja, da sme danes zopet priti, ter mi je naznanil svoj prihod ob ednajstaj uri. Rekši pogleda zopet na stolpno uro, ktera je kazala četrt na ednajst.

Ta dolgočasnež! reče Elza ošabno. Kaj hoče od mene? — Jaz ne morem razumeti, nadaljuje prevzetno, kakó se more pameten mož toliko vsiljevati devojki, ktera mu je že večkrat na razne načine pokazala, da za-nj ne mara. Že vidim, da nimam prej mirú, dokler mu tega prav z žarkimi besedami enkrat za vselej ne povém. —

Pa zakaj ga ne maraš, Elza, rekla je Eufemija prijazno. On je blag, pameten mož; njegov značaj je brezmadežen; tudi ima lepo, častno službo. —

Višok je, kakor kol, reče porogljivo Elza. —

Ali hočeš svojega bodočega ženina z vatlom meriti, Elza? —

Je rudečelas. —

Ni res, samó rumenolas. A se vé, ako primerjaš svojo črnolaso glavo z njegovo svetlolaso, vidi se, kakor da ima rudečkaste lase. —

In jecljá tudi. —

Elza, kakó hitro postane človek kritičen o tem, kar je njegovo, ali pa láhko njegovo postane, reče svarljivo Eufemija. Ubogi mladeneč, ker je plašen v tvojem društvu, ker predobro čuti, da za-nj ne maraš, govori pogostoma v pretrganih stavkih, a ti potem praviš, da jecljá. —

Hitro in kratko povejte, Eufemija, kaj hoče danes ta človek od mene, reče nevoljno Elza. —

Kaj neki? Tvoje srce in tvojo roko hoče izprositi, predno odpotuje, kakor mi piše, v Belgrad, kjer je prevzel vodstvo pri gradnji neke nove železnice. —

Ali nima druge potne robe seboj vzeti, kakor mojo roko in srce? reče porogljivo Elza. —

Elza, ne dopadeš mi, kedar govoriš v tem glasu. Tudi tako govorjenje ne pristoja izobraženej gospodični, posvari jo Eufemija. —

Elza maje malomarno z ramami, a nič ne odgovori.

Z inženirjem Pibrom, nadaljuje Eufemija po kratkem premolku, poznata se že iz otročjih let. Tvoj rajni oče se je vedno obnašal, kakor da bi bila ti in on zaročenca. Vedno je gojil željo videti te enkrat kot soprogo njegovo. In tudi ti si mu bila vedno dobra in prijazna, dokler se ni on začel resno zanimati zá-te. Potem pa si na enkrat proti njemu postala bolj hladna. Kaj je v tem čudnega, da bi po vajinem iskrenem prijateljstvu postala za celo življenje srečen par? —

Jaz preveč ljubim svojo svobodo, da bi mislila na možitev, reče kratko Elza. —

Kaj misliš s tem reči? poprašuje Eufemija vsa začudjena. —

Prosim Vas, Eufemija, ne delajte se vendar tako nevedne! Saj Vam je znano moje najnovejše nagnenje do pisateljstva, moje —

Eufemijo posili smeh, kterege pa ona iz rahločutnosti do Elze vendar premaga, in jej s prejšnjo resnobljostjo seže v besedo: No, kaj ima opraviti tvoje nagnenje, ali prav za prav tvoje začasno veselje do pisateljstva z možnostjo? — Ali res misliš, da bode to tvoje veselje stanovitno? — Sedaj se vé da ko si mlada, polna fantasije, katero je tvoj oče še navduševal s tem, da te je seznanjal z raznimi literaturami, sedaj ko ti je bil večkrat dolg čas, ker nisi smela celo leto hoditi k zabavam, je čisto razumljivo, da si nenadoma dobila veselje do nekega delovanja. Ali veruj mi, ko boš zdaj zopet v društva zahajala, ko bo tvoj duh napojen z utisi veselje, ondaj bo tudi tvoje peró kmalu zarujavelo. In tako bode tudi prav. —

Zčasno veselje imenujete moj prirojeni talent, kateremu se ni mogel oče dovolj načuditi? poreče Elza vidno razžaljena in potisne nevoljno z mize nekaj drobnih stvari. —

Tvoj značaj je preveč nemiren, ljuba Elza, povzame Eufemija zopet besedo in govori bolj ko mogoče prijazno, da bi Elze ne dražila. Tvoj značaj hrepeni preveč po spremembah, po vedno novih zvananjih utisih, on ni dovolj globok, da bi ostal stanoviten pri tako težavnem in resnem delovanju, kakor je pisateljstvo. Z eno besedo, ti nisi stvarjena za pisateljico. Moj svet je torej, da sprejmeš ponudbo izvrstnega gospoda Pibra in takó njega in sebe osrečiš. —

Ali res mislite, Eufemija, da je moje navdušenje do pisateljstva sama trma, ker takó zaničljivo o njem govorite? reče Elza trde in dela čemeran obraz. Vidim, da ste tudi Vi, kakor večina žensk, nevošljiva. Nočete mi priznavati zmožnostij, katerih gotovo imam. Čas bode o tem pa vendar najboljši sodnik. Iz hiše bi me radi spravili, saj vém, da me davno več ne ljubite, kakor nekdej. — Zakaj bi ravno tega Pibra vzela,

ki nima na sebi čisto nič poetičnega? — Inženir! Ba! kakó prosaično to doní. Nikakor ne! Ako postanem kdaj žena, bode moj bodoči mož literat ali vsaj kak znamenitnik. Ne davno sem ravno čitala, da je le v tem zagotovljena zakonska sreča, ako sta si tudi zakonca po duhu sorodna. Moj duh in pa Pibrov! — Bog, kakšen razloček je med njima! Odkritosrčno Vam povem, Eufemija, da bi se vse večne dni sramovala stopati na strani takó priprostega človeka, kakor je ta Piber. Prosim Vas torej, da mi o njem v tem smislu nikdar več ne govorite; kajti s tem bi le porušili najino do sedaj vedno srečno prijateljstvo. —

Eufemija se je bila vsedla, ko je Elza govorila, in na njenem lici se je razprostirala bledoba. Videlo se je, da jo močno v srce pečejo zbadljive Elzine besede. Ko neha Elza govoriti, vstane Eufemija in s trepetajočim glasom, ki ga je zastoj skušala prikriti, pristavi: Eднаjsta ura je kmalu. Inženir utegne vsak trenotek priti. Upam, da bodeš toliko uljudna in mu ne odrečeš četrť ure trajajočega pogovora in mu tudi še pokažeš, da imaš do njega nekaj čuvstva sèm od Vajinega dolgotnega prijateljstva. Varuj se osobito, da ga razjarjena kakor si ne žališ. Ako bi gospod Piber po meni popraševal, bodi tako prijazna in pripelji ga k meni v mojo sobo. — Po zadnjih besedah odide.

Ko je bila Elza sama, pospravila je malo po mizi, potem pa šla k zrcalu in popravljač si kodre, ki so jej viseli v čelo, govori polglasno: Gospod inženir ne bo takó hitro pozabil svojega današnjega obiska. Zadnji up, ktereга še goji do mene, hočem mu zatreti. Zares, velik greh bi bil, da bi jaz s svojimi obilimi zmožnostmi postala soproга neduhoviteга možá. Kakó bi jaz mogla potem še napredovati v svojem poklicu? — Saj mi ni zopern, nikakor ne! Za prijatelja je on celó dober, ker je neskončno postrežljiv in ga prav lahko še večkrat za marsiktero uslugo porabim; ali za soproга — brrrr — — —. Stresla se je po vsem životu, nataknola si dvoočnik, vzela neko knjigo ter koketno naslonivši se na sofo začela prebirati. —

IV.

Pol ure pozneje sedela je Elza še vedno na sofi. Ni več prebirala knjige, ktero je še v roki držala, temveč rudeča v lici, kakor človek, ki je že veliko govoril, gledala je v zadregi enomer v naslov knjige, ktereга je v teku one pol ure gotovo že dvajsetkrat prečitala.

Ni bila več sama. Njej nasproti sedi gospod, trideset let star. Jako visoka njegova postava, svetlorumeni njegov podbradek in enako-barvni lasje nam kmalu povedó, da se z njo pogovarja inženir Piber.

Pibrov obraz, ki je bil mlečnate barve in polen peg, ni bil nikakor lep. A nekaj prijaznega je sijalo iz njegovih sivih očij, kar je kmalu popravilo oni neugodni utis, ktereга je pouzročil nelep njegov obraz. —

Oblečen je bil dobro, pa neokusno. Lice in roke je imel takó od solnca rujave, da se je takoj pri prvem pogledu spoznalo, da Piber ni salonski mož. —

V tem času ko se je Piber z Elzo pogovarjal, prosil jo je že tretjikrat da naj postane njegova soproga. Porabil je vso svojo retoriko, da bi jej dokazal, kakó se bo dalo poleg njega dobro živeti pri tisoč osemsto gold. plače brez doklad, ktera pa bode v kratkem še poskočila. Naznanil jej je, da bodo obresti, ktera ona od svojega kapitala dobiva, za naprej tudi njej ostajali; da jih sme, ako želi, prilagati h kapitalu, takó da bi ta leto na leto naraščal. Na zadnje pa jej je še obljubil večno ljubezen, zvestobo, udanost, vse kar se le more obetati. Toda bilo je zastonj. Elza je ostala pri svojem prvem odgovoru, da se namreč še noče omožiti, češ, da je premlada in tudi, ker dovolj zá-nj ne čuti, da bi mu postala družica. —

Nekaj kakor solza je trepetalo v njegovem resnem očesu, ko ves pobit poreče: Obljubite mi vsaj, Elza, da boste poskusili me nekoliko ljubiti; saj Vam časa za to pripuščam, kolikor vam drago. —

Obetati je lahko, ali ko bi Vas vendar nikdar ne mogla ljubiti, kakó naj Vam potem naznanim to hudo vest? reče Elza vidno utrujena od vednega ugovarjanja in si tiho misli: Revež, vse je zastonj, čutim, da mi ne bodeš nikdar ljub. —

Tega mi ne bode treba naznanjati, pravi žalostno inženir; spoznal bodem sam.

Kako to, gospod Piber, — poreče zdaj nekoliko prijaznejše Elza, ker je začela čutiti usmiljenje z njegovim pobitim srcem, — da ste me danes takó nenadoma s tem vprašanjem napadli? Zakaj mi niste že prej nekoliko odkrili svojega mnenja, da bi se bila vsaj pripravila na važni ta odgovor? reče obotavljaje se Elza, kajti vest jej je očitala lahkomišno laž, da bi ne bila že prej slutila Pibrovega resnega nagnenja do nje. —

Ali sem kdaj mogel to storiti? odvrne naglo Piber. Vselej ko sem začel o tej stvari govoriti, smejali ste se poredno, in jaz sem po tem takoj umolkol. —

Saj poznate mojo slabost, pravi Elza smeje se, da se namreč smejim za vsako malenkost. —

Za Boga, ne smejite se vsaj zdaj več, reče ves obupen inženir. Predobro vém, da Vam je moje snubljenje le igrača; meni pa je sveta stvar, in jaz trpim pri tem neizmerno. —

Elza pogleda na uro, kakor da hoče preračuniti, kakó dolgo že traja to neugodno besedovanje med njima, in kdaj da bi utegnil Piber oditi, potem pa pravi vzdihnóvši: Moj Bog, saj se ne smejim! —

Piber je uganil njeno misel in vstane, vzame klobuk in rokavice ter gledajoč v tla mrmra polglasno: Že vém, zakaj nočete postati moja

ženica. Jaz sem Vam pregrd, preubog! Vi ste lepa in ljubeznjiva! — Na enkrat umolkne, a kmalu potem ponižno in popolnoma pobit dostavi: Predobro vém, da zaslužite Vi boljšega soproga, nego bi bil jaz! —

Pač res, misli si Elza; veseli me, da to sam izprevidi. In ker so jej njegove besede laskale in je ona upala, da je zdaj pri konci s svojim snubljenjem, poreče prijaznejše, da bi ga nekoliko upokojila: Vidite, gospod Piber, ker Vas smatram za svojega največjega in najboljšega prijatelja in Vam jaz kot prijateljica najboljše želim, ravno zato nočem postati Vaša soproga. —

Eden žarek sreče je pri teh besedah razsvetlil klaverno inženirjevo lice. Njegovo srce je zopet začelo upati. Odložil je hitro klobuk in rokavice, prijel rahlo Elzino roko in med tem ko so se mu pogladile gube na čelu, dejal je ves radosten: Ali res, Elza, da mi Vi najboljše želite? O, potem pa bodite moja! Kajti le z Vami imam vso srečo, vso blagost. —

Elza poskuša odtegnoti mu roko ter gleda čemerno v stran, da ne bi njene oči srečale njegovega prosečega pogleda. Na tihem se pa jezi, da mu je s svojo neprevidnostjo zopet podala nekaj upanja. — Ali, gospod Piber, — reče potem nevoljna in skriva hitro roke, ktere mu je srečno odtegnola, v žep svoje obleke, da bi on zopet ne segel po nje, — ako bi jaz postala Vaša soproga, bili bi Vi potem najnesrečnejši človek na svetu. Le poprašajte ljudi, ki so prisiljeni z menoj živeti, kakó jih znam trpinčiti! Ubogemu rajnemu očetu sem delala skrbij, odkar sem prišla k zavesti; Eufemija pa naj Vam le pové, kakšen križ sem jej jaz! —

Nehajte biti nje križ in postanite moj križ, poreče Piber z resnim obrazom. Eufemijo že križate ednajst let; osvobodite njo in križajte mene za naprej, Elza! —

Kesali bi se takoj prvi dan. Moje trme segajo črez vse mere, reče Elza živahno in si izmisli po mogočnosti sebe očrniti, upajoč, da mu s tem ohladi ljubezen do nje. —

Kakó bi potem mislil in čutil, odgovorí Piber mehko, ne bode nihče zvedel, tudi Vi sami ne. To je pa gotovo, da Vas bodem ljubil vedno enako. —

Ali pomislite, gospod Piber, da sem jaz tudi lena. Jaz nočem vedeti za nobeno delo. Postala bi s časoma Vam in Vašej hiši neprenesljiva kazen. —

Imel bodem kuharico in služkinjo; Vam ne bode treba nič delati. —

Ali ne veste, da sem jaz tudi pisateljica in hočem tudi ostati? Ali Vas ni strah take pošasti? — Jaz potrebujem mnogo knjig, da se dalje izobrazujem; mnogo papirja in črnila, neizmerno veliko peres in svinčnikov itd., da koncipiram, poleg vsega tega pa v hiši nič delati! Ali ne znate preračuniti, kaj vse to stane? —

Za Vas bi se rad trudil in ubijal, ko bi bila sila, reče inženir ves bled z votlim glasom, ter gleda Elzo z neizmerno ljubeznijo in bolestjo, z onim globokim zadnjim pogledom, s katerim opazujemo pri slovesu drago nam osebo, ker ne vemo, ali jo bomo še kdaj srečali v življenji, ali ne. — Z Bogom, gospodična Elza, bodite srečni! reče potem bolj krepko in seže po klobuk. Ali mi hočete kdaj pisati? —

Kako dolgo boste izostali? poprašuje Elza z glasom, ki je kazal, da želi, da bi dalje ko mogoče izostal. —

Najmanje eno leto. Ali mi bodete kdaj pisali? —

Ali — da — jaz ne vem — morda — bojim se, da Vam ne bodem imela kaj pisati, pravi nazadnje Elza. —

Ali ne veste prijatelju kaj pisati? poreče Piber bridko in si pogladi podbradek s tako nevoljo, da se je Elza zbala, da bi mu v roki ne ostal. — A kmalu mehko pristavi: Storite, Elza, kakor Vam srce velí. Jaz sem Vaš prijatelj in čutim, da tudi ostanem do svojega zadnjega vzdihljeja. — To rekši pa kar naglo sobo zapusti. —

Elza gleda nekaj časa za njim. Zdela se je sebi klaverna in zamišljena. Pibrova zvesta udanost jo je za trenotek ganola. A kmalu se predrami in malomarno reče: Nič, nič! domišljijo ima vročo, to je vse! On ni za me stvarjen, jaz pa ne za-nj!

Pa kakó priproste črevlje je imel! Jaz mislim, da so menda celó iz svinjskega usnja! Se vé, vedno mora plaziti po hribih in blatu. Inženirski stan je pač priprost stan! — O, kako dolgočasno je bilo najino govoričenje! Škoda za zlati čas, ktereга sem s tem potratila! Koliko bi bila v tej uri napisala! Moj duh je bil danes takó veder, moja fantazija takó živahna. Celó poglavje svoje novele bi bila lahko dogotovila! Ljubezen — zakon! Kakó prosaično se to glasi v mojej takó vzvišeno čutečej duši! —

V.

Preteklo je nekoliko mesecev. Inženir Piber je v Belgradu zastonj čakal dan za dnevom, da bi mu Elza pisala. Na pisma, ktera je pisal njej, dobival je vselej prijazen, toda kratek odgovor samó od Eufemije. S strahom se je vedno bolj prepričeval, da so vse nade, ktere si je stavil, da si še pridobi Elzo, brezuspešne. Postajal je zató vedno bolj tih in zamišljen ter se izogibal vsake družbe.

Eufemija je imela kaj opraviti, da pregovori Elzo, da bi odgovarjala na Pibrova pisma. Prijatelju bodeš vendar pisala nekaj prijaznih vrstic, da mu polajšajo samotarno življenje na tujem, rekla je večkrat Elzi. Če si mu tudi odbila njegovo snubljenje, ne vidim v tem nobenega uzroka, da bi mu tudi še odtegnola svoje dolgoletno prijateljstvo. —

Po takem in enakem prigovarjanji pripravljala se je potem Elza

najmanj že desetkrat, da bi Pibru pisala. A nikdar še ni dalje prišla s svojim pismom kakor do naslova. Temu pa je bil uzrok besedovanje, katero je vselej prej imela z Eufemijo zavoljo tega.

„Dragi prijatelj!“ ni hotela pisati, češ, da bi si Piber iz besedice „dragi“ gotovo delal novo upanje.

Naslov: „Častiti prijatelj!“ zdel se jej je smešen, potem ko sta si vedno drug drugemu bila domača.

Samó „prijatelj“ pa, kakor je Elza želela, ni zopet Eufemija dovolila, ker je menila, da je tak suhoparen naslov razžaljiv za dobrega prijatelja. In čas je prešel s pričkanjem, tako da je Elza nazadnje vselej odložila peró in raztrgala papir, ki je bil za Pibrovo pismo namenjen. —

Med tem pa so prišle druge okoliščine, ki so bile krive, da ni Elza samo Pibru ne pisala, temveč celó pozabila, da živi sploh človek tega imena. —

Nepričakovano je dobila nekega dne povabilo, da bi spremila v toplice vdovo nekega svetovalca, ktera je v istej hiši, kakor Elza, s svojo hčerjo stanovala. Elza je radostno to ponudbo sprejela ter z njima ná štiri tedne odpotovala. —

Elza je s prva Eufemiji pridno dopisavala. Nenadoma pa je Eufemija zapazila, da postajajo njena pisma vedno resnejša in bolj ko mogoče ljubeznjiva. In ona lahkomiselnost, ona zbadljivost, ki je bila lastna Elzinemu značaju in se tudi v njenih pismih vselej pokazovala, izginola je popolnoma.

Eufemija se ni mogla dovolj načuditi tej naglej spremembi; ker pa je Elzo takó dobro poznala, kakor sama sebe, sodila je, da se ima ta sprememba pripisovati le kakemu prijetnemu, za Elzo važnemu slučaju, kterege pa jej je Elza iz kakšnega si bodi uzroka še zamolčevala. —

Eufemija se ni motila v svojej slutnji. Kmalu dobi pismo od Elze, v katerem jej ta s sladkimi besedami in radostnimi vzkliki naznanja, da ljubi in je ljubljena od najlepšega, — najmodrejšega, — najduhovitejšega moža. Še le proti koncu pisma jej tudi pové, da je nje izvoljenec tamošnji imenitni topliški zdravnik, mož kakih petintrideset let star, ki redno dvakrat na dan bolno gospó svetovalko obiskuje, in da je tudi ob tej priliki nastalo njuno znanje. Kaj bi Vi rekli, zlata moja Eufemija, končala je Elza svoje pismo, ko bi Vas prihodnjič objela kot nevesta? — Gospa svetovalka namreč pravi, da se morajo zaročbe vselej hitro sklepati, zakaj moški so lahkomiselni in se kmalu spremenijo. Posebno tukaj bi bilo jako nevarno čakati, ker je devojk lepih in premožnih na izbiro. Ali nimate nič proti temu, da se po nasvetu modre gospé svetovalke z njim zaročim, še predno zapustim toplice? — Na vsak način pa Vas prosim, da si klaverno podobo gospoda Pibra izbijte iz glave, kteremu bi Vi takó radi tašča postali. Slovesno Vam povém, da ne bo Piber nikdar moj

soprog. Moj skorajšnji ženin Vam bode na vsak način častnejši zet, ker je stokrat vrednejši od inženirja; le njemu torej darujte odslej naprej svoje nagnenje i. t. d. —

Eufemija se ni mogla smeha vzdržati, ko je dočitala to pismo. Moja Elza, rekla je srčno-mehko, mi naznanja, da je skoro nevesta, našteva mi lastnosti in vrednosti možá, kterega ljubi; nazadnje mi prigo-varja, naj ga sprejmem kot zeta, a najimenitnejše, to je imé tega mojega bodočega zeta, pozabila je vendar najbrž vsled prevelikega veselja pristaviti. Ta čin mi zopet kaže mojo Elzo v svojej pravej podobi. —

Takoj drugi dan je Eufemija Elzi odgovorila. Dragi moj srček, pisala jej je med drugim, videti tebe srečno, bila je moja največja slast že od nekdej. Vendar zdi se mi, da nekoliko prenaglo siliš s svojo zaroko. Rada bi bila vsaj tvojega izvoljenega še osebno spoznala, predno privolim v to zvezo. ~~Vendar ker si~~ od mene že od nekdej vajena, da ti ničesar ne odrekam in bi te zdaj éna izjema preveč užalostila, prisiljena sem v to zvezo privoliti. — Sicer pa upam, da si svoje srcé v vseh zadevah izprašala — saj nisi več otrok — ter da hočeš postati nevesta s popolnim prepričanjem, da bodeš enkrat kot soproga svojega moža osrečevala. Ker pa mi tudi častita gospa svetovalka piše, da je zdravnik skozi in skozi izvrsten mož, sprejmita torej moje privoljenje in moja najsrečnejša voščila k Vajinej zaroki!

Prosim pa, Elza, da mi v prihodnjem svojem pismu zopet ne pozabiš imena povedati in priimka svojega ženina, da zamorem to naznanit stricu, gospodu dekanu, in drugim našim znancem. Bodi previdna, ljubka, v govorjenji, dostojna v obnašanji s svojim ženinom kakor tudi z vsakim.

Naj Vajina ljubezen ne bo meteor, ki naglo prisveti in naglo izgine, temveč čuvstvo, ktero se ima ukoreniniti in naraščati v medosebno spoštovanje. — Jaz začnem takoj skrbeti za tvojo balo i. t. d.

Eufemija je odposlala pismo ter proračunila ure in dneve, ki še morajo preiti, da dobi novo Elzino pismo z novostjo, da je že nevesta in kako je imé njenemu ženinu. —

(Dalje pride.)

